

København, den 21. Februar 1928.

Til Indenrigsministeriet.

I Skrivelse af 9. ds. har Indenrigsministeriet paa Foranledning af Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden udbedt sig en Udtalelse fra Den faste Voldgiftsret over nævnte Lovforslag og et dertil stillet Ændringsforslag samt en Redegørelse for, hvorledes disse Forslag vil gribe ind i den gældende Retspraksis, som er opstaaet ved Rettens Fortolkninger og Afgørelser i Henhold til Septemberforliget og Loven om Mægling i Arbejdsstridigheder.

Endelig har Udvalget udbedt sig en Udtalelse, om Retten i det hele anser en Lovgivning som den foreslaaede for paakrævet.

Ved Sagens Behandling i tvende Møder, i hvilke deltog foruden Formanden samtlige Rettens ordinære Dommere, vedtoges det enstemmigt at besvare Forespørgselen saaledes:

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Retten i det hele anser en Lovgivning som den foreslaaede for paakrævet, maa man besvare dette benægtende.

Paa Basis af den Ordning, der blev skabt ved Overenskomsten af 5. September 1899 mellem Dansk Arbejdsgiverforening og de samvirkende Fagforbund i Danmark, er der i Aarenes Løb sket en betydningsfuld Retsudvikling i de herhenhørende Forhold, støttet af Lovgivningen, udviklet gennem Vedtagelser af Hovedorganisationerne og uddybet gennem de Kendelser, der er blevet afsagt af Den faste Voldgiftsret og de faglige Voldgiftsretter, og som har dannet Norm for fremtidige Tilfælde. Herefter er Arbejdsstandsning (Strejke, Lockout, Boykotning og Blokade) i visse Tilfælde et lovligt Mittel i den indhyrdes Interessekamp, men Lovgivningen har gennem Oprettelsen af Forligsmands-Institutionen og Organisationerne ved Vedtagelsen af Norm for Behandling af faglig Strid og ved Bestemmelser i deres gensidige Overenskomster søgt at begrænse Arbejdsstandsninger mest muligt. — Ved det forelagte Lovforslags § 3 erklæres enhver Art af Boykotning for ulovlig, og dette gælder ogsaa for de af Loven om Den faste Voldgiftsret omfattede kollektive Aftaler. Ved denne Bestemmelse væltes ved eet Slag hele den Retsudvikling over Ende, som er sket her i Danmark siden Hovedorganisationernes Dannelse og Septemberforliget, og som i saa høj Grad har bidraget baade til Arbejdsfredens Udvikling og Højnelse af Arbejdsvilkårene.

Skønt Bestemmelserne i Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 om Den faste Voldgiftsret efter Ændringsforslagets § 4 ikke berøres af den eventuelle Lov, kan Retten, som allerede foran nævnt, alligevel ikke anse en Lovgivning som den efter Ændringsforslaget foreslaaede for paakrævet og vilde særlig finde det uheldigt, at der for sideløbende og i hinanden indgribende Retsforhold skulde gælde ganske forskellige Retsregler. Efter den af Udvalget givne Foranledning skal man dog fremsætte nogle enkelte Bemærkninger vedrørende Ændringsforslaget:

Der gives ikke i § 1 nogen Forklaring paa, hvad der skal forstaaes ved „kollektive Aftaler“, ligesom Tilføjelsen „som utilbørligt begrænser den enkeltes fri Adgang til Erhverv eller Arbejde“ ikke yder Domstolene nogen virkelig Vejledning ved Afgørelsen af, om der skal tillægges Aftalen Retsvirkning. Man finder Anledning til at fremhæve det nødvendige heri, da der er Tale om en meget betydelig og indgribende Udvidelse af det retsstridiges Omraade til Felter, hvor der hidtil — i alt Fald i langt højere Grad end tilsigtet ved Ændringsforslaget — har hersket Handlefrihed, og hvor